

PALOCSAY ZSIGMOND

Tötöttnóta

Hajzott a fű,
 rubinzott a ribizke
 és üveggyönggyé csicsesedett
 kertemben az egres.
 Futtában egy Tücsökprimás
 kigyelmemtől azt kérdezte:
 Felmehetünk este
 tanyádra, Bátyus?!
 Került bőgős. Ecsém: a brácsós.
 Jönnek a lányok is!
 Csórékolbászt, szalonnát sütnének.
 Keveset isznak, esznek.
 Szirénhangon dallanak,
 s ha Kegyelmednek lesz rá kedve,
 dűnnyög nekünk – tűz körében –
 öregebb vagy maszületett verset.
 Hallgatnánk – legszívesb –
 ineditet —————

– Hozod Editet?!

————— Rábólintott.

Kedvem szirmot,
 Nyárfatekenőm vitorlát bontott az est elébe.
 Dugót faragtam,
 pálinkát bolháztam köménymaggal
 – víghegyesen füttyörészve.

*

Ahány lány: ANNYI HANGSZÍN
 KEBELEM KÓRUSÁBAN.

Edit altja elkámpított;
 lebelete tyúkszemem is meggőzölte-megabálta
 – átaljárta.

Réklijéből kakukkfűszag,
 köréből idegen vadfűszer illata áradt —————
 Versmondáskor levelezett,
 láthatóan rizegett,
 és nem egy helyen hozzám ízült
 – hozzám ágadt.

Velem zöldsélsz?! ————— Bimbózz, Edit!
 Mályváim, Legényvirágim*, dalljatok, faljatok,
 s ne hagjatos ma egyedül
 hétkutyás tanyámon,
 ahol – ni! – AZ IDŐ RAKJA
 CSIGÁRA A HÁMOT ———

Biciniák, madrigálok
 s ötfokú dallamok szivárványpántlikái
 foszlottak-oszlottak
 – fogytak a kósza szélbe.
 Én fűben fekve – alig élve –
 veszejtém fejemet Alt-Edit ölébe.

Elefántpók lógatott be
 bájug melegébe,
 amikor egy elemlámpa eszelősen égve
 képembe ordított – aljamig világolt
 ————— s hát —————

SÉRTETTEN KÖZTÜNK ÁLLOTT
 KÉT MUNDÉROS – SZELLEMARCÚ –
 FEGYVERES MILICISTA

*

Elhullt, elmúlt. Sok minden ellangott.
 Nyár végén már más virág nyit
 – változik a szíromtitkok rejtjelkulcsa.
 Ősz felé Lenuța s Julcsa hozta
 az inedit híreket:

Hányszor hívták, mint faggatták
 – vallatták a nálam dalló,
 KOTTÁN NŐTT ifjúságot.

Téged ízéltek? Bizgettek-e, Bátyus?!
 – kérdezte a Tücsökprímás.

Igen... igen... az Őrmagy úr...
 ...harcisipót fújtunk!...
 Tötöttnotát** fogott vón' ránk
 ————— mit se bizonyított.

* Legényvirág: Kardvirág (Gladiolus) más neve.

** Tötöttnotá: Irredenta nóta.

„Mănânci pîine românească!“
 – evvel befejezte;
 ám a dolgot Félkegyelmem
 kissé kihegyezte:

Tudja, kérem – kalászt, cunát
 épp eleget láttam,
 ám trikolórt – bárhogy néztem –
 egyen sem találtam.

Titokhántó

Titok vagy, míg nem ismerlek;
 előbb-utóbb csak kiszedlek
 Égből, Vízből, Hagymaszárból
 – Szűnyó Szelek Barlangjából.

Nem kereslek kívül – felül!
 Füled, farkad védetten ül
 lependékben**, héjban, tokban
 – mag-mód tartósítva OKBAN.

Ki teremtett?! Ki rejtett el?!
 MINDENT TUDÓ REND szervezett
 parányrészben is komollyá:
 szenvtelené és konokká.

* Mănânci...: Román kenyeret eszel.

** Lependék: szárnyas, makkféle termés; néhol a lepkét is így nevezik.